

Тетяна Брукс Ожеледиця Соціальна драма-детектив

У ряду вбивць +1

Антон не міг дивитися на свою наречену. Колишню наречену. Він височів над нею, спираючись однією рукою на кут стола у великому холі її будинку, наче величезний херувим, що спустився з небес, з великими, як застигли озера, очима і пшеничними кучерями. Вона, як повалений ангел, лежала біля його ніг у калюжі крові, що все ще повільно витікала з величезної рани на скроні. На противагу його світлому, її синяво-чорне, спеціально пофарбоване до весілля волосся вбирало у себе червоний сироп крові. Чорне і червоне. Обличчя було повернуте у зворотний від кривавого потоку бік і виділялося чистою білою плямою на загальному тлі. Майже непомітний, на три-чотири місяці вагітності животик виглядав горбком могили над щастям Антона.

— Аліно! Аліно! Аліночко! — ворушилися його губи на закам'янілому обличчі.

— Антон? Ти що тут робиш так пізно?

Огрядна жінка, вік якої явно підбирався до п'ятдесяти, спускалася сходами від спалень, що

розміщувалися на другому поверсі. Було пізно — пів на дванадцяту ночі. Жінка була одягнена у довгий шовковий халат, на її обличчі лисніла неакуратно накладена зеленувата маска — Алла Володимирівна Шмідт намагалася боротися з віком.

— Аліна... Тут Аліна... Вона... мертва.

Хлопець відірвався від столу, на який спирався, щоб не впасти, і здивовано поглянув на свою руку — та була у крові. Лише тепер він подумав, що його, звичайно ж, запідозрять у вбивстві своєї нареченої. А як інакше? Ось вона лежить перед ним, кров усе ще витікає з рани на скроні, і в кімнаті, крім нього, нікого немає.

— Щ-щ-о-о? Щ-щ-о-о з Аліною? — грізно зашипіла на нього та, що мала стати його тещею.

Антон опам'ятався і, не сказавши ні слова, рвонув з дому. Уже вилетівши за двері, побачив, як віддаляються вогні легкової машини, на які ледь звернув увагу, і почув крик, який більше скидався на злісне виття пораненого звіра: «Вбивця-а-а-а!..»

Він помчав вулицею. Важка куртка, яку він так і не застібнув, розвівалася в повітрі і заважала бігти. Був грудень, холодно і слизько. Кілька разів він ледь не впав у мокре снігове місиво під ногами. Такі ж напіврозталі снігові пластівці падали йому на голову. Гаряче тіло тут-таки перетворювало сніг на воду, котра холодними потічками стікала за комір на спину і відразу ставала гарячою. Та ні

холоду, ні вологи він не відчував — мчав світ за очі, і ноги самі привели цього летючого ангела, що несе звістку про смерть, до його друга Лаврентія, з яким він ще зі шкільних років ділив бутерброди, парту і все хлоп'ячі секрети.

Непередбачене народження Лаврентія Ботана

Від самого дитинства Антон був єдиною світлою плямкою у спогадах маленького Лавруші. У хлопчика нічого не було, крім його екстравагантного імені і ще більш екстравагантного прізвища. Він був майже сирота. Виховувала його старіюча тітка мами — жінка хоч і добра, але якась до всього байдужа.

Ольга Миколаївна була відомою актрисою і обзаводитися дітьми не мала часу. Творчість і гастрольне артистичне життя ніяк не сприяли обзаведенню сім'єю, та й взагалі Ольга більше всього на світі цінувала свою свободу. Зв'язати своє життя шлюбними узами вона наважилася лише років у тридцяти п'ять, коли зустріла шістдесятирічного голлівудського красеня Джорджа Скотта і дійшла висновку, що він вже досить старий для того, щоб хотіти, а тим більше мати дітей.

Джордж зустрів Ольгу, приїхавши в Україну з

концертом, і вже не зміг її забути. Оформивши всі належні документи для весілля і в'їзду в країну, він зробив українській зірці пропозицію, і та її прийняла. Зіграли весілля.

Коли приблизно через півроку спільного життя у Ольги припинилися місячні, вона вирішила, що то клімакс. Особливого значення змінам не надала, подумала тільки: «Ну, і прекрасно: не треба більше возитися з прокладками і всіма цими неприємними обов'язками, якими нас покарав Господь Бог. І за що він нас так? Подумаєш, з'їла Єва те чортове яблуко, пізнала те, що не належить! А хто взагалі вирішив, що вона повинна знати, а що ні? Та й коли то все було!? А якщо вже зовсім чесно, то що б ці чоловіки взагалі робили без нашого жіночого знання, якщо вони не можуть навіть запам'ятати, в якому ящику комода лежать їх шкарпетки, а в якому труси».

Місяці через чотири «клімакс» заворушився. Ольга Володимирівна не на жарт занепокоїлася й пішла до гінеколога.

— У вас вісімнадцять тижнів вагітності, — байдуже прокоментувала ситуацію молода, стильна лікарка, від якої пахло парфумами «Шанель № 5».

— Як? — трусики Ольги Володимирівни завмерли в руках на півшляху до мети.

— Ну, я підозрюю, що таким же чином, як вагітніють жінки усього світу, — спробувала

гуморнути гінеколог, хрустячи білосніжним халатиком.

— Мені вже скоро сорок років, а чоловіку — шістдесят! Цього просто не може бути!

— Заздрю я вам, Ольго Володимирівно! Шістдесят років — і все ще здатний зачати дитину. От молодець!

— Що значить молодець? Не треба мені ніякої дитини! Дайте направлення на аборт.

— Ні, — відрізала лікарка і подивилася на Ольгу поверх своїх стильних окулярів, які носила, схоже, лише як аксесуар.

— Що значить «ні»?

— А те і значить! По-перше, вже пізно — дитинка ворухиться, а по-друге, вам не можна робити аборт, бо у вас фіброміома. До речі, вагітність, можливо, вирішить цю проблему, такі випадки бувають.

— Яка ще фіброміома? Це що, рак? Але я не хочу!

— У вас же немає дітей, чи не так? — зашелестів халатик, коли його господиня, делікатно уникаючи небезпечної теми, сідала за стіл.

— Ні, але...

— Як би там не було, я не візьму на себе відповідальність. Більше того, настійливо рекомендую вам народити!

Так на світ з'явився Лавруша, як символ

лаврового вінка — успішного завершення творчої діяльності знаменитої актриси Ольги Ботан. Прізвище йому дали мамине, оскільки батькове Скотт українською звучало не надто пристойно, і батьки боялися, що дитину дражнитимуть недобрі діти. Проблеми це, правда, не вирішило: Лаврентія дражнили то «ботаніком» через прізвище, то «лавровим листком» через ім'я. Це, мабуть, у деякій мірі і визначило його майбутню професію — Лавр Георгійович Ботан став ботаніком. У свої тридцять років він уже був професором, завідувачем кафедри генетики рослин у сільськогосподарській академії. І єдиним його другом ще зі шкільної лави залишився Антон Гаєвський, з яким вони частенько разом захищали кулаками свою хлоп'ячу гідність: то Лавра через батька-американця, то самого Антона, який приїхав із Західної України і попервах не дуже добре розмовляв російською.

Якщо раптом друг у від'їзді, або Ліки від стресу

Антон злетів на третій поверх будинку, де жив його друг, і навіть не замислюючись, що вже далеко за північ, подзвонив у двері. Йому ніхто не відкрив. Він подзвонив ще раз, потім ще. Врешті-решт став тиснути на кнопку дзвінка, не віднімаючи руки, але ці двері йому так ніхто й не відкрив. Зате

відчинилися двері поруч. З них сірим мишеням висунулася заспана мила мордочка дівчатка з розпатланим їжачком на голові.

— А Лавра немає! — пропищало «мишеня».

— Га? Що? Як це немає? А де він?

— Він поїхав. На конференцію. В Америку. Буде завтра або післязавтра, не пам'ятаю зараз...

— Як поїхав? У Америку? Він що, з глузду з'їхав? А що ж мені тепер робити? — Антон притулився спиною до стіни, потім, закривши обличчя долонями, з'їхав по ній униз.

— Ой, у вас кров! — занепокоїлася дівчина. — Може, вам потрібна допомога?

— Мені тепер ніщо не допоможе, — видавив із себе хлопець, вимажуючи кров'ю, що залишилася на долонях, свої біляві кучері.

— Ви, напевне, Антон? — дівчина навшпиньки підійшла до сумного херувима, котрий сидів на кахелі, і присіла поруч нього. — А мене Лікою звуть. Я недавно тут живу. Мені Лавр Георгійович про вас розповідав. І на знімку я вас бачила, коли до нього в гості заходила, — навіщось почала пояснювати вона. — У вас щось трапилось? Ходімо до мене. Вмиється і розповісте, що сталося — може, я допоможу чим. Потім зателефонуємо Лавру... Лавру Георгійовичу. Ви не хвилюйтеся, ми з ним дружимо, — Ліка почервоніла, запнулася, а потім продовжила. — Він мені багато про вас

розповідав, — і вона потягла Антона за руку.

Дівчина здавалася зовсім молоденькою — худенька, маленького зросту, з непоказним тонким волоссячком, що стовбурчилося на всі боки, і очима-гудзиками, як у справжньої мишки. Але губи її були червоними і повними навіть без помади, і це надавало їй незвичайної, якоїсь зворушливої сексапільності.

Антон підвівся і поплентався за Анжелікою у її квартиру. Слухняно зайшов у ванну кімнату, помив руки і обличчя. У дзеркало перед умивальником не дивився — не міг.

Ліка, поставивши на плиту чайник, діставала з навісної шафки чашки.

— Давайте поп'ємо чаю, і ви розповісте, що сталося.

Зайшов на кухню, майже впав на запропонований стілець і, опустивши голову на руки, заплакав. Сам не чекав тих сліз, але напруга, яку тримав у собі з моменту, коли побачив свою потопаючу в крові любов, повинна була знайти вихід, інакше його могло розірвати на дрібні частинки. А може, краще б розірвало — витерпіти такий біль може не кожен.

Ліка отетеріло дивилася на нього широко розплющеними очима, у яких не залишилося й крапельки сну — вона навіть гадки не мала, що робити. Цей високий спортивний хлопець, красивий

і сильний, ридав, як маленький, схлипуючи і
голосячи:

— Її вбили... Розумієте, я любив її, а її вбили!
А я там був, і вона подумала, що це я... А це не я!
Ми дитину чекали, а тепер і вона...

Голос його був низький і глибокий, тож зовсім
не в'язався з незрозумілим лепетанням.

«Треба ж, здається таким сильним, а
насправді...» — не закінчила думку, бо який Антон
насправді, не знала. Присіла на краєчок стільця і,
ледве торкаючись, погладила несподіваного гостя
по плечу. Противно залоскотало у носі, і дівчина
часто-часто закліпала своїми довжелезними сірими
віями.

— Якщо я вас правильно зрозуміла, когось
убили, і ви опинилися на місці злочину. Так?

Антон закивав, не піднімаючи голови.

— Це була ваша дружина?

Він затряс головою з боку в бік.

— Наречена?

Знову кивання.

— Це ви її вбили?

Він подивився на неї очима, сповненими
жаху, і похитав головою: як вона могла таке
подумати!?

— Ага... Добре... Я тільки не зрозуміла, хто
подумав, що це ви? Ну, та байдуже. Я зараз
спробую зателефонувати Лавру... Лавру

Георгійовичу... Він, правда, у Сполучених Штатах, дорого, але що вже тут зробиш...

Ліка знайшла номер у мобільному і стала натискати кнопки на стаціонарному телефоні.

— Так дешевше, — пояснила незрозуміло кому.

— Альо, альо! Лавр... Георгійович? Тут ваш друг... Антон прийшов. Так, пустила. Каже, вбили його наречену... Ні, не він убив, хтось інший... Але думають, що він. Що?... Коли?... А, добре. Ні, він не може... Він... трохи засмучений... До побачення, Лавр, — і вона поклала слухавку.

— Лавр Георгійович сказав налити вам горілки і покласти спати. Він якраз летить додому. В Амстердамі вже. Вранці тут буде. У мене горілки немає, то я піду у Лавра... У нього точно є... Тиждень тому була, ми пили... за його відрядження, — Ліка знову почервоніла.

Повернувшись із неповною пляшкою «Хортиці», що здавалася величезною у її тонких пальцях, дівчина налила Антону півсклянки «ковитої». Подумавши трохи, хлюпнула і собі у маленьку стопку — не завадить. Не кожному ніч тебе будять, щоб повідомити, що когось убили. Постояла, подумала, чи треба чокатися, і вирішивши, що не варто, випила. Антон теж не змусив себе довго вмовляти — випив свою ударну порцію, навіть не помітивши її міцності.

Тепер він не плавав. Він наче закам'янів. Кругле обличчя було бліде й здавалося неживим. Сумні великі світло-блакитні очі з опущеними зовнішніми куточками були широко відкриті, пухкий рот стиснувся у трохи більшу тугу рожеву крапку. Могутні плечі якимось здулися, опустилися. Руки безвільно лежали на столі. Поки Ліка стелила ліжко, він двічі наливав собі ще по півсклянки «лікувального напою» і випивав залпом, як воду.

— Я вам там, на дивані постелила...

— Дякую, але я додому піду. Що я вас утискати буду? Завтра прийду.

— Антон, зараз третя година вже! Куди ви підете проти ночі? Та й Лавр Георгійович сказав, щоб ви його дочекалися. Він вже летить.

— Добре, спасибі. Ви... — Антон ніяк не міг згадати її ім'я, — лягайте, а я ще посиджу тут, подумаю.

— Гарзд, тільки не йдіть, добре? А то мені влетить, — додала вона, подумавши.

Ліка пішла у свою спальню, вляглася, довго крутилася... Здавалося, і не спала зовсім, але її розбудив дзвінок у двері. Не у її двері — в сусідські. Вона поглянула на годинник — 6:08. «Що воно за кара така — усе ходять і ходять, дзвонять і дзвонять, — подумала. — Добре, що сьогодні субота — хоч на роботу не йти, а то як після такої ночі працювати?»

Навшпиньки прокралася до дверей, кинувши по дорозі погляд спочатку на диван, де нікого не побачила — злякалася, потім в кухню — там все ще сидів застиглий Антон. Відсунувши кришечку з вічка, заглянула у нього. На східцевому марші крутилися двоє здорованів у міліцейській формі. Спочатку вони дзвонили у двері Лаврентія, потім в сусідські ліворуч. Там їм теж ніхто не відкрив. Ліка знала, що там живе лігня пара. Вони на вихідні поїхали на дачу і на всякий випадок залишили їй ключ. Нарешті міліціонери підійшли до її дверей. Дівчина дозволила їм досхочу награтися дзвінком — не відчинила. Потоптавшись ще пару хвилин, захисники правопорядку пішли.

«Швидко вони», — подумала Анжеліка, а вголос промовила:

— Це міліція. Цікаво, звідки вони дізналися, що ви знайомі з Лавром?

— Сьогодні це не проблема, — глухо відгукнувся з кухні Антон.

— Та так — Інтернет і інші сучасні технології... Розумію!

— Чому ви не відкрили? — запитав Антон, не повертаючи голову.

— Не знаю. Напевне, тому, що хотіла, щоб ви спочатку з Лавром поговорили.

Раптом Ліка підскочила на місці — за її дверима знову пролунала вимоглива мелодія

дзвінка.

— Певне, почули наші голоси і повернулися...
Тепер не відкрутитися.

Вона відчинила двері:

— Лавр!

— Дякую, Анжеліко, — сказав той на знак вітання. — Антоне, йдемо до мене! А ти куди?

Лавр побачив, що дівчина вже натягла домашні спортивні штани й кофтинку замість халата і підходить разом з його другом.

— Як куди? До тебе, — вона навіть не стала, як звичайно, заперечувати, що Лавр назвав її повним ім'ям, яке вона так ненавиділа.

— Ні. Нам треба поговорити удвох.
По-чоловічому.

І вони вийшли.

«Ах, от як? Значить, коли треба пустити в будинок незнайомця, хоч і вашого, Лавре Георгійовичу, друга, Ліка потрібна! Як ночувати у квартирі з чоловіком, який, можливо, вбив свою наречену, так теж нічого! А хто сказав, що він не вбивав? Він сказав? Та мало що він сказав! Значить, коли вам треба, то Ліка будь добренька, а як дізнатися, що відбувається, то по-чоловічому? Нічого у вас, Лавре Георгійовичу, не вийде!»

Вона вийшла зі своєї квартири і впевнено подзвонила в сусідські двері.

— Я вам кави зварю, поки ви розмовляти

будете, — пробубніла скоромовкою, тільки-но господар відчинив двері, і проскочила під рукою Лавра у коридор. — До речі, міліція вже до тебе приходила, тож якщо хочете поговорити, нікому не відчиняйте. І не називай мене більше Анжелікою, — додала, сичачи і, притулившись до дверей спиною, зачинила їх.

Лавр, високий і ставний, зверху вниз подивився на Анжеліку великими темно-карими очима крізь скло стильних круглих окулярів (усі ботаніки — очкарики). Зовні він був прямою протилежністю друга: смаглявий, з коротко стриженим темним, майже чорним волоссям, вольовим підборіддям, впертими, чітко окресленими губами на вузькому обличчі і зовсім не маленьким, але рівним носом.

— Будь ласка, Лавр! Я не буду заважати! Я тільки зварю вам кави! Зрештою, маю я право знати, з ким провела ніч?

— Ти з ним провела ніч?

— Ну, не зовсім провела... Вірніше, провела, але... — зняковіла дівчина і від цього ніби стала ще менша і ще більш схожа на маленьке мишенятко, — просто спали разом... Ні, не разом, звичайно... Взагалі, яка різниця? Маю право знати, і крапка!

— Кухня там, — кинув Лавр, посміхнувшись, і пішов у кімнату, де на нього чекав Антон.

Кімната молодого професора більше нагадувала бібліотеку. Книги на полицях в два ряди досягали стелі, великий стіл був завалений паперами, папками, дисками, а журнальний біля стильного, за останньою модою дивана, на якому страждав його друг Антон — журналами.

— Ну, розповідай, — глибокий баритон Лавра заспокоював.

Сімейка Шмідт

Під несамовите виття Алли Володимирівни у кімнаті матеріалізувалися родичі вбитої, і незабаром там почався справжній Армагеддон. Першим на крик прибіг Борис Мойсейович — депутат міської ради і чоловік Алли Володимирівни за сумісництвом. Він же був батьком убитої.

— Що? Що? Що трапилось?! Негайно викликай швидку! — звиклий командувати, кричав він.

З дальньої спальні другого поверху виповзла сонна дівчина з вкритими татуюваннями шиєю і плечима.

— Ну от, вийшла заміж, — отруйно кинула вона. — За Господа. Хоча він її навряд чи в наречені візьме, вагітну, га? А я їй говорила...

— Заткнися, Марино! Хоч тепер виявила б співчуття до сестри, — почувлося зі сходів.

Нарешті з кімнати першого поверху виїхала в інвалідному кріслі літня дама. Вона, мабуть, спала, тож навіть звичний плед не покривав її худі ноги. Стара повільно обвела поглядом усіх дійових осіб сцени. На мить довше той погляд затримався на Аллі Володимирівні.

— Міліцію викликайте, — сказала, зігхнувши. — Швидкій тут вже робити нічого.

— Дівчинко моя! Доню! — кричала Алла Володимирівна, заламуючи руки. — Говорила я тобі-і: кинь цього білявого-о... вбивцю-у-у...

— Швидше! Швидку! Та подзвонить хто-небудь у швидку, в кінці кінців! — важко тупаючи по сходах товстими ногами, кричав Борис Мойсейович, спускаючись вниз.

— Вона що, померла? Померла? Так? І-і-і-і, — заверещала, мабуть, нарешті прокинувшись, татуйована особа.

Тільки літня дама в інвалідному кріслі зберігала спокій. Немає сенсу істерити — бідній дівчинці вже нічим не допоможеш. З жалем подивившись на вбиту, вона підкотила себе до телефона і, натиснувши 002, стала чекати.

— Алло! З вами говорить Шмідт Нінель Георгіївна. У нас в будинку по вулиці Шевченко, 20 сталося вбивство, — з гідністю відрепортувала вона. — Ні, не знаю, хто вбив. На те ви й міліція, щоб розібратися... Звідки знаю, що вбивство? Ну,

не могла ж моя онучка сама собі проломити голову, та ще й так, щоб померти! Ви, молодий чоловіче, краще приїжджайте або надішліть кого, і самі все побачите, — вона м'яко опустила трубку на важіль.

Міліція довго чекати себе не змусила. Четверо охоронців порядку застали сім'ю, що хороводом вишикувалася навколо трупа. Кров зі скроні дівчини більше не пульсувала, і вже не тільки літній дамі в інвалідному кріслі було зрозуміло, що швидка допомога тут більше не потрібна.

— Це зробив її наречений, Антон Гаєвський, — випалила Алла Володимирівна, як тільки міліціонери увійшли в будинок. — Я його бачила тут. Я застала його на місці злочину. Ой, дівчинко моя-а-а-а...

— Тихіше, тихіше! Усі сядьте на диван, он туди, — наказав сивуватий чоловік невисокого зросту в не дуже охайному костюмі, з-під якого випирав досить помітний животик любителя пива. Симпатій у місцевої публіки ця людина однозначно не викликала.

— Капітан міліції Борейко Олександр Іванович, — назвався міліціонер. — Поки наша команда розбиратиметься тут з відбитками і тілом, давайте ми з вами поговоримо де-небудь у затишному куточку, — голос капітана абсолютно не в'язався з його зовнішнім виглядом — був глибокий, тихий і навіть якийсь ласкавий. — Є у

вас затишний куточок? Можна на кухні, — не чекаючи відповіді, запропонував рішуче.

Сімейство як загіпнотизоване сиділо на дивані й не ворушилося. Схоже, присутність мертвого тіла у холі будинку заворожувало їх, позбавляло волі. А може, всім просто давно вже хотілося лягти в ліжка, адже була друга година ночі. Усі мовчали.

— Я його бачила! Він тут стояв, — раптом знову заістерила Алла Володимирівна.

— От з вас і почнемо.

Пару годин допитів, і Борейко здалося, що він знає сімейку Шмідт, як облуплених. Він, звичайно, чув про існування цієї родини й раніше — був патріотом своєї країни і свого міста, завжди ходив на вибори, тож знав, що Шмідт Борис Мойсейович є депутатом міської ради і балотується в мери міста. Олександр Іванович з болем стежив за розвитком подій і щиро намагався бути корисним Батьківщині. Він навіть збирався з'їздити до Києва, на Майдан, куди народ вийшов вимагати у президента відповіді, але все було ніколи — багато роботи.

Борис Мойсейович був людиною освіченою. Поки його не обрали депутатом міської ради, володів книжковим бізнесом, який згодом передав своєму синові від першого шлюбу Валерію. «До речі, а де він? Треба буде з'ясувати», — подумки поклав собі закладку Борейко. Алла Володимирівна

— друга дружина, домогосподарка. Колись була ефектною й дуже сексуальною, грудастою, довгоногою білявкою, красувалися на перших обкладинках гламурних журналів. Але заміжжя на користь їй не пішло — народивши двох дочок, розповніла, і тепер являє собою надійний тил свого амбітного чоловіка.

Дочка Марина — продукт сучасної просунутості й вільного мислення. Кілька років тому покинула інститут, не довчившись, і пішла по стопах матері у модельний бізнес. Тепер трудилася на ниві татуажу та боді арту в одному з невеликих спра-салонів, що мов інкубаторські курчата вилуплялися з трикімнатних квартир на перших поверхах. Її сестра Аліна — розумниця і надія сім'ї, закінчувала університет. От тільки заміж збиралася за людину, їй зовсім невідповідну. І це, схоже, вартувало їй життя.

Вбивство на ґрунті ревнощів? Може бути. Виглядає воно спонтанним і ненавмисним: штовхнув, вона вдарилася скронею об кут столу, він злякався того, що зробив, і втік... Схоже, саме так воно й було...

Алла Володимирівна весь час плакала, голосила і вимагала, щоб заарештували того противного Антона Гаєвського. На питання, що вона робила в момент вбивства, вказала на своє

обличчя, на якому ще зеленіли залишки маски, і з обуренням запитала:

— А ви що, не бачите? Непросто бути дружиною мера!

У Борейко засвербів язик сказати, що її чоловік ще не обраний мером, а можливо, й не буде обраний після вбивства у його будинку, але він промовчав. Мудрий дядько.

— А ви не чули сварки, криків або, може, ударів?

— Вони весь час сварилися і лялися. Він не підходив їй ні по одному пункту!

— А що ж це за пункти? — поцікавився слідчий.

— Їх декілька, але головне — інтелект і політичні переконання, адже він збирався стати членом сім'ї мера міста, — не вгамовувалася Алла Володимирівна.

Олександр Іванович зітхнув. Він щиро вважав, що заміж треба виходити по любові. Єдина сила, яка може утримати двох людей, різних за будь-якими пунктами і навіть за інтелектом і політичними переконаннями — це кохання.

— Як ви вважаєте, Алло Володимирівно, Антон любив Аліну?

— Теж скажете! Яка любов? Він хотів стати зятем мера! Ви що, не розумієте?

— Навіщо ж тоді йому вбивати свою

наречену?

— Бо Аліночка хотіла його покинути-и-и, — знову заголосила майбутня мерша, від чого її засохла зелена маска почала кришитися і шматочками відпадати від обличчя, тож бідна жінка стала схожа на зомбі, що вийшов з могили.

Від Бориса Мойсейовича слідчий дізнався, що той зовсім не заперечував проти цього шлюбу. Звичайно, він хотів би для своєї дочки чоловіка з більш високим суспільним становищем, але його рейтинг настільки високий, що він не потребує підтримки, яка коштувала б життя його дівчинці. Більше того, це заміжжя навіть могло зіграти свою позитивну роль, адже країна налаштована на зміцнення незалежності і розвиток національної гідності. Але найголовніше, Аліна була його улюбленою дівчинкою, і єдине, чого він для неї бажав, це щасливого життя.

Борейко запам'ятав, що це було сказано у самому кінці промови депутата, але значення тому не надав. В головах покоління, котре виросло у Радянському Союзі, міцно сидів стереотип: «Раньше думай о Родине, а потом о себе». І все було б правильно, якби Батьківщина чинила так само — спочатку думала про людей, а потім вже про себе.

Так, голоси в коридорі Борис Мойсейович

чув. Чиї голоси? Не зрозумів. Коли люди розмовляють на підвищених тонах, вони часто переходять на фальцет. І звук якийсь дивний був — чи то удар, чи впало щось. Тільки він не надав цьому значення — зайнятий був. Чим зайнятий? Державна таємниця, не має права обговорювати.

Від татуйованої дівичі двадцяти шести років користі взагалі не було ніякої:

— Ні, нічого не чула і не бачила — спала. Заміжжя сестри? А яке мені до цього діло? У мене своє життя, я не зациклена на стереотипах. І, до речі, ось до чого її вихованість і освіченість призвели! Тусувалася там на своєму Майдані з націоналістами, от і результат!

— А що, Антон був націоналістом?

— Звичайно! Він же українською мовою розмовляв. Принципово.

— Чому принципово? Може, це його рідна мова. Французи французькою розмовляють, англійці — англійською. Ми в Україні живемо...

— А, так ви теж націоналіст, — розчаровано кинула наостанок Марина і піднялася.

І тільки допитуючи Нінель Георгіївну Шмідт, Борейко зрозумів: не все так просто у цій сімейці.

— Не міг Антоша вбити Алінку, — качаючи головою, проскрипіла старенька.

— Чому? — здивувався слідчий.

— Не міг! Він любив її. Вони дитину чекали.

— Я помігив, — зігхнув він. — А чому вони досі не розписалися? Адже строк уже пристойний був. Антон що, не хотів одружуватися з Аліною? Чи, може, Борис Мойсейович заперечував?

— Та Антон якраз хотів. І Боря, хоч і не схвалював їх зв'язок, таки любив дочку і бажав їй щастя. Тим більше, що він знайшов спосіб використати цей шлюб у своїй політичній грі на виборах.

— Тоді чому?

— Алла воду каламутила. Антон родом із сільської місцевості, з Західної України. Розмовляє чистою українською мовою. Красива у нього мова! Він з інтелігентної родини, має вищу освіту, працьовитий, і Алінку нашу любив. А Алла... Вона сама із сільських, проте дуже не любить, коли їй про це нагадують.

— Ви вважаєте, Алла Володимирівна могла вбити свою дочку через те, що та не за ту людину заміж зібралася?

— Не знаю. Може, могла, а може, й ні. Але зруйнувати це весілля їй дуже хотілося, і у неї мало не вийшло.

— Розкажіть про це детальніше, будь ласка, — Олександр Іванович присунув свій стілець ближче до крісла бабусі і, спершись ліктями на

коліна, подався вперед, усім своїм виглядом даючи зрозуміти, що він уважно слухає.

— Та ніякого секрету в цьому вже давно немає, всі про це знають. Це було пару тижнів тому. Алла вмовила одного хлюста з вищого, як вони стверджують, свігу відбити у Антона Алінку і одружитися з нею.

— А ім'я у того хлюста є?

— Звичайно. Та ви його, напевне, знаєте, — стара жінка посміхнулася одними губами. — Батько кандидата в женихи володіє контрольним пакетом акцій «Укрекспром», і підтримка мера міста йому зовсім не завадила б.

— Чи не Олега Ківалова маєте на увазі?

— Його, рідного, його...

— Так він же суцільне розчарування для своїх батьків! Якби не вони, він би з Бугирки не вилазив. Хіба мати може бажати своїй дочці такого чоловіка?

— А їй що? Вона вже давно вважає себе мершею, вибачте за сарказм, спить і бачить розкішні прийоми і суцільний захват. Підозрюю, якщо вона дійсно стане дружиною мера, то буде сильно розчарована у тій ролі, яку доведеться грати.

— І Олег що, погодився? — поцікавився Борейко, хоча й так було зрозуміло, що мав погодитися, адже таким чином він міг «прогнутися» і хоча б частково відновити втрачену любов батьків.

— А як же! Тільки...

— Що?

— Та нічого у Алли не вийшло. Вона організувала зустріч Олега з Аліною тет-а-тет і повідомила про це Антону. Той, природно, прийшов перевірити і «застукав» наречену на гарячому. Звичайно, розсердився і посварився з Аліною. Навіть, по-моєму, врізав Олегу.

— То може й справді Антон через ревності убив Аліну?

— Та що ви! — сумно розсміялася бабуся. — Алінка потерпіла деньок, а потім побігла до Антона все з'ясовувати.

— З'ясували?

— З'ясували.

— І Антон їй повірив?

— Звичайно! Кажу ж, він любив її, а значить, дуже добре знав...

— А чому ж вона лише через день побігла? Чому не відразу? — поставив несподіване питання Борейко.

— Бо дала Антону день, щоб він заспокоївся й усвідомив, що не могла вона його зрадити. Вона ж теж його любила, і він це добре знав.

— Розумна дівчина, — Олександр Іванович пригладив рукою рідке волосся на потилиці.

— От і я кажу: щось тут не так, — зітхнула старенька і повела плечима.

— Ой, вибачте, — спохватився пузатий слідчий. — Вам, напевне, холодно. Спасибі велике за бесіду. Давайте-но я вас у вашу кімнату відвезу, — Борейко піднявся, взявся за ручки інвалідного крісла і повів бабусю у її кімнату.

— Ну, от і мої хорони, — посміхнулася Нінель Георгіївна. — Ви мене ближче до ліжка доставте, будь ласка.

Олександр Іванович обвів поглядом кімнату. Простора, затишна і чиста. На підлозі м'яке покриття оливкового кольору, на стіні біля ліжка килим з абстрактним, досить яскравим малюнком. На протилежній стіні безліч фотографій у старовинних різьблених дерев'яних рамках.

— Це ви? — запитав, вказуючи на портрет красивої й вишуканої молодої жінки.

— Так. Мені тут майже сорок.

— Що ви кажете! — здивувався слідчий. — Я б вам і тридцяти не дав! А це хто?

— Це мій чоловік, царство йому небесне! Уже шість років, як спостерігає за мною з небес.

— Господи, тільки подивіться, яка чудова фотографія! — захоплено вигукнув Борейко, вказуючи на знімок, на якому молодий ще чоловік з великими карими, трохи витрішкуватими очима у військовому кітелі і кашкеті тримав на руках дівчинку. Її темне кучеряве волосся розтікалося по плечах, а очі видавали родинні стосунки з

чоловіком, котрий тримав її на руках. — Старовинна...

— Не така вже старовинна. Сорок перший рік. Мені тоді років сім було.

— Це ваш батько?

— Так. Остання фотографія, де ми разом.

— Як у вас тут хороше! — мовив Борейко, намагаючись змінити тему — навіщо засмучувати стареньку проти ночі? Він ще раз обвів поглядом кімнату і замилювався виконаною у свіжих зелених і бузкових тонах екібанною з сухих квітів і гілок, що затишно примостилася на тумбочці біля ліжка. Було в тій екібані щось дивне, що вибивалося із загального фону, проте слідчий не міг зрозуміти, що саме — він не розбирався у подібного роду мистецтві, тож відразу перестав про це думати. — Це вам Аліна таку красу змайструвала?

— Так, Алінка допомагала мені підтримувати порядок. Тепер навіть не знаю, як усе буде...

— Алла Володимирівна організує вам допомогу, я в цьому впевнений. Або Марина. Спокійної вам ночі, Нінель Георгіївна. Пішов я думати. І Антона шукати. Напевне, спробує втекти. Від страху, — помовчавши, додав він.

Триєдиний союз

Свою розповідь Антон почав здалеку:

— Пам'ятаєш, Лавре, коли я зустрів Аліну? Це було більше року тому. Я робив собі татуювання. Ходив туди кілька днів, і одного разу прийшла вона. Я її побачив — і все, пропав! Ну, ти пам'ятаєш... Я тоді думав, що вона теж прийшла тату собі робити, і став її відмовляти. Ми разом звідти пішли, і з того часу...

— Та не тягни ти kota за хвіст, — перебив його Лавр. — Я це все пам'ятаю, та й справи це, по-моєму, зовсім не стосується. Ти розповідай, що трапилося вчора.

— Ти не розумієш, Лавре! — став гарячкувати Антон. — Все це навіть дуже справи стосується! Ти маєш розуміти: не міг я її вбити! Не міг!

— Я це і так знаю.

Ліка не знала Антона так добре, як Лавр, тож поцікавилася:

— А навіщо Аліна прийшла в салон, якщо не збиралася робити тату?

— Вона до сестри приходила. Там її сестра працює. Вона мені й писала... Тобто татуювання робила.

— А що у вас написано? Показати можете?

Лавр здивовано подивився на сусідку, смішно витріщивши очі:

— Ти обіцяла не заважати, — обурився, і повернувшись до друга, наказав: — Давай, розповідай, що сталося вчора!

— Гарзд... — Антон потер великими долонями обличчя. — Я вчора цілий день був зайнятий на роботі — треба було закінчити писати програму. Знаєш, у айтішників, як і у професорів, бувають ненормовані робочі дні. Засидівся до ночі. Збирався навіть залишитися на роботі на ніч, щоб усе закінчити, але десь о пів на одинадцятку подзвонила Аліна. Вона була чимось дуже засмучена і запитала, чи не може переїхати до мене до весілля. А ми ж домовлялися, що вона переїде до мене тільки як дружина.

— Так-так, тепер це важливо — після того, як вона завагітніла. На якому вона місяці була?

— Анжеліка! — підвищив голос Лавр.

Антон здивовано глянув на дівчину, котра опустила очі, і продовжив:

— Чотири вже було... Так, по-дурному це все, я розумію, але так Аліна хотіла, — він з надією на розуміння подивився на Ліку.

— Знаєш, Лавр, жінки не завжди лягають у ліжку з чоловіком на першому побаченні і вішаються чоловікові на шию, як тільки завагітніють!

Ботан прискіпливо дивився на дівчину, але вона раптом з цікавістю почала розглядати стелю.

— Кхе-кхе! — Лавр спробував відволікти увагу Ліки від стелі, та мабуть, там було щось дуже цікаве, тож вона розглядала його з ще більшою увагою. — Продовжуй, — кинув він, повертаючись до Антона.

— Я посміявся і запитав, чи може це почекати до ранку, але вона почала плакати. Ти ж знаєш, Лавре, я не можу, коли Алінка плаче, тож сказав, що зараз приїду і заберу її.

— Ну, і ти поїхав...

— Поїхав, — зігхнув Антон.

— На метро?

— Так. Я... випив...

— Далі що було?

— Я увійшов... Ні, вбіг, влетів у будинок, а вона у холі... Лежить на підлозі... в крові...

— Ти казав, що тебе хтось бачив? — знову не витримала Ліка і тут-таки знігилася від погляду, яким нагородив її сусід.

— Так. Алла Володимирівна, її мати.

— Дивно... І ти нічого не чув, коли входив, нікого не бачив? — термосив Лавр друга, бачачи, що той знесилено опустил руки і зігнувся, наче на нього поклали камінь вагою з тонну.

— Я взагалі нічого вже не розумів. Вона ж плакала, розумієш, плакала!

— Та розумію я, розумію! Не тупий. Професор усе-таки.

Ліка піднялася з крісла і, пересівши на диван до Антона, стала гладити його по плечу.

— А може, хтось виходив з дому в той момент? Ви ні з ким не зіткнулися?

Антон закотив очі, пригадуючи.

— Ні, не зіткнувся. Хоча...

— Що? — Лавр і Ліка з надією витріщилися на нього.

— Ну, не знаю... Машина наче якась від'їхала.

— Та-а-ак, — протягнув ботанік. — Ні номера, ні марки ти, звичайно, не помітив.

— Яка Марка, Лавре? — закричав. — Який, до біса, номер? Я ж не знав! Та й темно ж було! — Антон знітився, здувся, як проколота велика повітряна куля. — А потім я побачив кров... на руці, — закінчив зовсім тихо.

— А звідки взялася кров на руці? — пожвавішав Лавр.

— Так кут столу був у крові. Я на нього сперся, коли тіло... Алінку побачив — голова закрутилася.

— Та-а-ак, — знову мовив Лавр зосереджено. — Треба йти в міліцію і все їм розповісти.

— Ти що!? — злякався Антон. — Вони ж відразу мене посадять!

— Не посадять. Ти ж не вбивав? Розберуться і

відпустять.

Ліка, подивилася на сусіда зі співчуттям.

— Ти чого на мене дивишся, ніби я душевно хворий? — розлютився ботанік. — Поліції треба все розповісти, адже невідомо, що там наговорять її родичі! А що, як це хтось із них? Вони ж нараз Антоху в убивці запишуть!

— Саме так, — Анжеліка стала збирати порожні кавові чашки. — Ти ось навіть нашу міліцію поліцією обізвав. Лавре, це тобі не Америка!

— І що ти пропонуєш?

— Пропоную Антона поки що сховати, а самим знайти вбивцю.

— Знайти вбивцю? — Лавра аж підкинуло від обурення. — Ти що, знаєш, як шукати вбивць? У тебе є хоч якісь навички слідчого? Ти хоч маєш уявлення, як ведеться розслідування, скільки всього треба знати і вміти?

— Я не знаю. А ось ти, схоже, знаєш. Або можеш дізнатися — ти ж професор!

— Я — професор біології, Анжеліка. Я ботанік.

— Ботаніки теж розумні бувають. І не називай мене Анжелікою! — раптом розлютилася дівчина і зникла в кухні.

Антон з подивом подивився на друга.

— Не звертай уваги, — відповів Лавр на його

німе запитання. — Так, зараз тобі треба поспати. Поживеш поки що у мене. Якщо поліція, тьху, міліція більше до мене не прийде, залишишся, поки ми щось не з'ясуємо. Все одно більше тобі йти нікуди... Я тимчасом подумаю, що можна зробити і до кого звернутися. Якщо полі... міліція прийде, опір не чини, щоб не зробити гірше. Я впевнений, що правда рано чи пізно відкриється.

— Краще рано, — мимоволі пробасив Антон.

— Звичайно, краще рано, — розсердився господар квартири. А ще краще, щоб цього взагалі не було!

І тут за дверима вибухнув дзвінок.

Борейко йде по сліду

— Ну, от і все, — розчаровано проказав Антон.

Лавр подивився на друга зі співчуттям і пішов відкривати двері. Ліка вибігла з кухні за ним.

— Не відкривай, — шипіла вона, — не відкривай!

Та було вже пізно.

— Вігаю. Лавр Георгійович? — запитав чоловік невеликого зросту, дуже втомлений і трохи розпатланий з виду.

— Добридень! — відповів Лавр, ширше відриваючи двері і пропускаючи чоловіка в

квартиру. — Так, це я.

— Навіть не запитаєте, хто я і навіщо прийшов? — здивувався вітер.

— З вашого вигляду зрозуміло, що ви не спали всю ніч. А оскільки ваші люди вже тут побували, не бачу сенсу даремно колити повітря порожніми запитаннями. Скажіть, як до вас звертатися, і давайте не будемо завдавати один одному неприємностей.

— Ваша подруга, здається, абсолютно іншої думки, — посміхнувся Борейко, дивлячись, як Ліка метає блискавки очима.

— Анжеліка не моя по... Вона сусідка, — знігився Лавр. — Ми тут обговорювали... Проходьте, будь ласка...

— Олександрє Івановичу Борейко, — представився, нарешті, слідчий. — Мені доручено розслідувати обставини смерті Аліни Шмідт.

— Проходьте, Олександрє Івановичу! Анжеліко, звари нам, будь ласка, ще кави. Чи ви чай? — Лавр уперто називав дівчину її повним ім'ям.

— Ні-ні, кави було б добре, — Борейко пройшов до кімнати, підсунув стілець і сів на нього навпроти уляклого Антона.

— Навіщо є ти, Антоне, змушуєш мене, старого, за тобою ганятися?

— Так... злякався я, — прохрипів хлопець, що

став схожий на великого пониклого ангела. Потім він прокашлявся і повторив: — Я злякався.

— Воно й зрозуміло, — погодився Борейко, роблячи маленький ковток запашної кави і мружачись від задоволення. — Хороша кава. З Америки?

— Так, — кивнув Лавр. — Люблю цей бренд, Peet's Coffee, а у нас його немає. От і вожу.

Ліка розставила чашки з темно-коричневим напоєм іншим і сіла на диван поруч з Антоном.

— Ну, розповідайте, Антоне, що сталося. Що ви бачили, що чули?

— Так що, ви мене в тюрму садити не будете? — щиро здивувався хлопець.

— Якщо ти вбив, то посаджу обов'язково. А поки я хочу знати, що сталося.

Антон обвів поглядом друзів. Лавр дивився на Ліку, ніби хотів сказати: «Ну, а що я говорив!» Вона дивилася на дурні рожеві помпони своїх домашніх капців, і зараз вони здалися їй ще дурнішими, ніж завжди. Тому вона промовчала.

Антон повторив свою розповідь для Борейко. Слідчий поставив кілька додаткових питань, на які отримав відповіді, задовільно покивав головою і, крекчучи, підвівся.

— Слухай мене уважно, Антоне Юрійовичу! За всіма правилами я мав би зараз посадити тебе у слідчий ізолятор. Але не думаю, що ти такий

дурний, щоб вбити Аліну та ще й дати себе упіймати на місці злочину з вимазаними кров'ю руками. Здається мені, що якби ти хотів убити, то міг би зробити це ще тоді, на своєму Майдані, у метушні, де не зрозумієш, хто кого вбивав. І чого вас туди понесло? — додав Борейко незрозуміло для кого.

— Так скільки ж можна було людей обкрадати! — закипів Антон.

— Цить! — прикрикнув на нього слідчий. — Бач, революціонери які знайшлися! Значить, так: ось тобі підписка про невиїзд. Підписуй. Сидіти вдома і на першу вимогу з'являтися до мене. Ясно?

— Ясно. Спасибі вам, Олександрє...

— Івановичу, — підказала Ліка.

— Дякую, Олександрє Івановичу, — повторив Антон. — А до друзів... до Лавра заходити можна?

— До Лавра Георгійовича можна, — погодився Борейко. — Тільки на зв'язку бути. Телефон не вимикати. І щоб ніяких мені «батарея розрядилася»! Зрозумів?

— Зрозумів.

— По великому рахунку, бабусі Алініній, Нінель Георгіївній маєш вдячний бути. Не вірять вона, що ти вбив, і мене в тому переконала... Поки що... Ну, спасибі за каву, — підвів ризику Борейко, підвівся й почовгав до виходу.

Двері тихо зачинилися, і застигла трійця

почула, як запрацював ліфт. Фуууухххх...

Кохання й бізнес

Того ж дня, отримавши прочуханку від начальства за те, що не запроторив головного підозрюваного у СІЗО, слідчий відділу особливо важливих справ Олександр Іванович Борейко розпочав розслідування. Він дійсно вважав, що хоч всі докази свідчать проти нареченого вбитої, та їх занадто багато, і надто вже вони очевидні. Скидати з рахунку цю версію, звичайно, не варто — може, він спеціально так вчинив. В кінці кінців, час смерті збігається з часом, коли він там був. Та й сам Антон свідчить, що кров ще витікала з рани.

Борейко підняв телефонну трубку:

— Свідок у справі Шмідт з'явилася? Нехай заходить.

— Проходьте, Марино Борисівно, — звернувся він до молодшої особи, що зазирнула у двері. Її татування можна було бачити, незважаючи на те, що надворі був грудень, і все тіло її, крім обличчя, було закрито одягом. З чола до вуха спускався напис у вигляді стрілки: «Вони хочуть слухати тільки про кохання». «Якби моя дочка зробила з собою таке, я б випалив їй це розпеченим залізом без анестезії», — подумав Олександр Іванович. Взагалі-то він зовсім не був

таким кровожерливим, просто вважав татуаж «привілеєм» ув'язнених, тобто злочинців. Він пожував губами своє роздратування, проковтнув його, і коли підняв обличчя, щоб подивитися на відвідувачку, воно було милим.

— Сідайте, Марино Борисівно!

Вона впала на стілець, закинула ногу на ногу і сперлася ліктем на стіл.

— Ну?

— Пробачте? — Борейко запитально дивився на сестру загиблої. Ані зажури!

— Навіщо викликали? Я ж вам усе розповіла!

— У мене виникло до вас ще кілька питань. Дозвольте?

— Ну, — знову промовила дочка майбутнього мера міста і втупилася у слідчого.

«Господи, прямо класика! — внутрішньо посміхнувся Олександр Іванович. — Викапана сучасна Елочка-людожерка з усім відомих Льф-Петровских «Дванадцяти стільців». Але ж і я не дурніший за авантюриста Остапа Бендера: якщо він зумів поговорити з особою, котра володіє лише кількома вигуками, то й я, напевне, якось упораюся».

— Скажіть, Марино Борисівно, а ви сестру свою любили?

— Ну, — закотила очі під лоба Марина.

Борейко вже злякався, що так і буде

задовольнятися одним-єдиним «Ну», але дочка майбутнього мера, перекинувши жуйку з однієї щоки за іншу, продовжила, — любила, звичайно. Зашорена вона була, дурненька, але ж сестра все-таки.

— А у чому ж ви бачили її зашореність? — здивувався Борейко.

— Та як же? Вона ж жила, як і наші бабки-дідусі жили: навчалася, закохалася, одружилася... Сьогодні треба в ногу з часом йти, а вона... панчоха... синя...

— Але ж вона, здається, і комп'ютером добре володіла, і одягалася по-сучасному...

— Що? По-сучасному? Джинси, топик та шубка кроляча — це ви називаєте по-сучасному?

— І з хлопцем ось до весілля... будувала вільні взаємини.

— Так, хлопця вона, звичайно, відхопила класного. Хоч він її трахнув... Красунчик! Боді знаєте яке? Суцільні мосли! Нічого, що бандерівець! Якби не Алінка, я б йому швидко мізки вправила. А то вони там на своєму довбаному Майдані зовсім звихнулися. Чи погано їм жилося, чи що? Я ось як раніше жила, так і тепер живу, нічого не змінилося.

Борейко подумав, що не у всіх батьки депутати, не всі можуть забезпечити своїм дітям власний бізнес і безбідне існування, але нічого не

сказав. Замість цього запитав:

— А ви що, знали Антона до того, як Аліна з ним познайомилася? Бачили його... ммм... роздягненим, знаєте, яка в нього м'язова система? — намагаючись не виявити сарказму, все ж посміхнувся слідчий.

— Ну, так. Він же до нас у салон приходив, — не помітила підковики Марина. — Я йому тату знаєте, яке забацала?

— Яке?

— Класне!

«Так-так, невелика усе-таки відміна від Еллочки», — почував потилицю слідчий.

— Ой, який же ви!.. Я ж йому на плечі писала — для того він і роздягався. Придурок! Мало того, що херню всяку пише, так ще й у цю квочка закохався!

— А що, для цього треба було зовсім роздягатися?

— Ха! — Марина подивилася на Борейко з жалем. — Якби він зовсім роздягнувся, думаєте, я не змогла б його використати? — вона уривчасто зігнула. — До пояса, до пояса роздягався. Але мосли ж однаково видно!

— Схоже, вам подобався Антон Гаєвський, — дійшов висновку Олександр Іванович.

Марина знову зігнула, але на цей раз повільно, глибоко.

— Так він же спочатку в мене закохався. Квіти приносив, цукерки...

— Що, і на побачення запрошував?

— Ага, щас, — Марина перекинула жуйку в зворотному напрямку. — Тут моя сестричка намалювалася і все мені перегавняла.

— Так ви ж казали, що Аліна не робила тату. Навіщо ж вона приходила?

— Мобільник мені притягла. Я його вдома забула...

— Тож не судилося, значить, — зігхнув Борейко.

— Чому ж? Тепер же він вільний! — хвалькувато випалила Марина і осіклася.

— От і я про те ж... Скажіть, Марино, що ви бачили і чули у той вечір?

— Нічого, — Марина опустила голову й почала уважно розглядати гострий носок ковбойського чобітка, явно доставленого з якогось «Техасу». — Кажу ж: спала! — Далі подивилася на слідчого спідлоба й зігхнула: — Добре, чула, як до батька Валерка приїжджав, грошей просив. Батько кричав на нього. Він же ваще муфлон...

— Хто? Ваш батько?

— Ні, Валерка! Батько йому бізнес свій залишив. Ні, щоб мені — я б з нього знаєте, який спра відгрохала! Бакси лопатою гребли б!

— Але ж у Бориса Мойсейовича книжковий

бізнес був, чи не так?

— Ну то й що? Головне — будівлі і бабки, а перевернути з одного на інше — як два пальці об асфальт... А цей муф... братик ні кує ні меле — все проср... Ну, погано там усе з бізнесом.

— Батько допоміг грошима?

— Ні. Сказав, що як тільки Алінка заміж за Антона вийде, він їм бізнес передасть.

— Так-та-а-ак... — протягнув Борейко.

Слизько ялось усе у їх взаєминах. От вам відразу два мотивчика вималювалися. Один від Валерія Борисовича: з Антоном Валерію явно не впоратися, а немає Аліни, то немає весілля, немає і Антона. А інший від Марини Борисівни: Аліни немає — Антона прибираємо до рук, а заодно і татків бізнес. От вам і родичі, от вам і сімейка Шмідт!

Після усіх необхідних процедур і підписів Борейко відпустив свідка, закрив папку, куди акуратно склав документи, і вийшов на вулицю. Він спустився зі сходів управління у двір, але не встиг зробити і двох кроків, як ноги його якоюсь силою підкинуло угору, і він опустився на п'яту точку, боляче вдарившись цією самою точкою і ліктем. Смішно сів, розчепіривши коліна, і озирнувся. Уся поверхня вулиці блищала і відображала людей, котрі судомно пересувалися дрібними кроками.

— Товаришу капітан, вам допомогти?